

ÇEYREK ASIR ÖNCE...

Göknur KEPOĞLU

Çeyrek asır önce, Eylül projesinde, mavi otobüsün içindeyim.

Otobüsün ön tarafında eski gönüllülerden biri vardı;
benim yaşlı olarak addettiğim, aslında belki de şu anki benden daha genç biri.
Hiç mi hiç anlamlandıramadığımı hatırlıyorum. Bir de hikayesini çok merak ettiğimi.

“Neden burada acaba, ne işi olur ki; üniversite öğrencilerinin gönüllü olduğu bir projede?”
Şimdi tarif edemediğim o hisler beni yeniden projeye getirmişken,
25 yıl önceki bana nasıl anlatırım ki?

Şimdiki üniversite öğrencileri de acaba aynı şeyi sorgularlar mı?

“Çocukları da varmış, eşini, hatta köpeğini bırakmış,
Almanya’dan gelmiş; çok garip değil mi?” derler mi acaba?

Aslında, hayattaki anlam arayışında,
yaptığım işler arasında doyum sağladığım nadir şeylerden biri olduğu için.
Yapılan işin ne kadar kıymetli olduğunu sonradan kavramayı başarıp
yeniden bir parçası olmayı özlediğim için.
Sonuçta, yine kendimi burada bulduğum gerçeğinin en basit tarifi bu.

O Eylül projesinde, hala unutamadığım bir kız
çocuğu vardı;
kollarımın arasında hıçkırarak ağlayan.
O üniversiteli hâlimle, küçük kıza sarılarak,
ağlamasına sebep olan dünyayı düzeltmemenin
çaresizliğini hissetmiştim.

Şimdi dönüp o üniversiteli kıza,
o küçük kızın doya doya ağlamasına eşlik edebilmesindeki
şansı görmesini öğütlemek isterdim.

Ve benim yine yeniden bir Eylül projesinde yer alabilme şansımı kutlamak.

Aslında,
o mavi otobüsteki garipsediğim eski gönüllünün izidir belki de beni buralara getiren.
Yapılabilir olduğunu gösterdiği için ona da teşekkür ederim.
Kim bilir, belki benim bu projedeki görünürlüğü de
yıllar sonra başka biri için yine bu projede yer alma isteğini doğuracaktır.

Bu hislerle başladı proje benim için.
İlk defa bir projeye katılan birinin acemi heyecanı yerine,
tanıdık bir hissin peşinden koşan bir acemi.

İlk Eylül projem sonrasında izlenim yazamamıştım;

İzlenimler – Ekim 2026

ilkyar@ilkyar.org.tr

// ilkyar.org.tr

o kadar yoğun duygulardan geçip
zihnimde bile bir kez daha aynı yoğunluğu yaşamaya güç bulamamıştım.
Şimdikini yazmayı bir sorumluluk diye hissediyorum.

Cuma gece yarısı, doğrusu artık Cumartesi olmuştu; Bilal karşılıyor.
Öyle bir güven hissi bırakıyor ki, hemen “koordinatörüm” diye sahiplendim.
Ekiplerle mavi otobüste tanıştım. Nasıl bir heyecan!
Hala günün ardından toplantı yapıyorlar; “Neyi nasıl daha iyi yapabiliriz?” sorusunun canlı hali aslında.

Boğaziçi ekibi ertesi gün gidiyormuş.
Onlarla çok zaman geçiremedik ama onlar da okul açılıyor diye stant açıp İlkay’ı
tanıtacaklarmış. Herkesin sorumluluğu ayrı.
İçlerinde eski ilk yar Sudenaz vardı; hem de proje koordinatörü
ne kocaman açıldı gözlerim mutlulukla.

Yurda giriş.
Her şey yeni, her şeyi unutmuşum; ortak alan banyosu kullanımında
ortak kırmızı terlikleri görünce gülümsedim.
Okullar benim zamanımdan çok daha gelişmiş. Sabah 7’de kahvaltıda buluşma.

Hüseyin hocamı görünce, küçücük bir kız çocuğu çıktı
içimden, çılgık çılgına.
O ne sıcak bir karşılaşma ve sarılma anı!
Şekerli çayımızı ve kahvaltımızı bitirdik, tekerlek 7.30’da
döner.

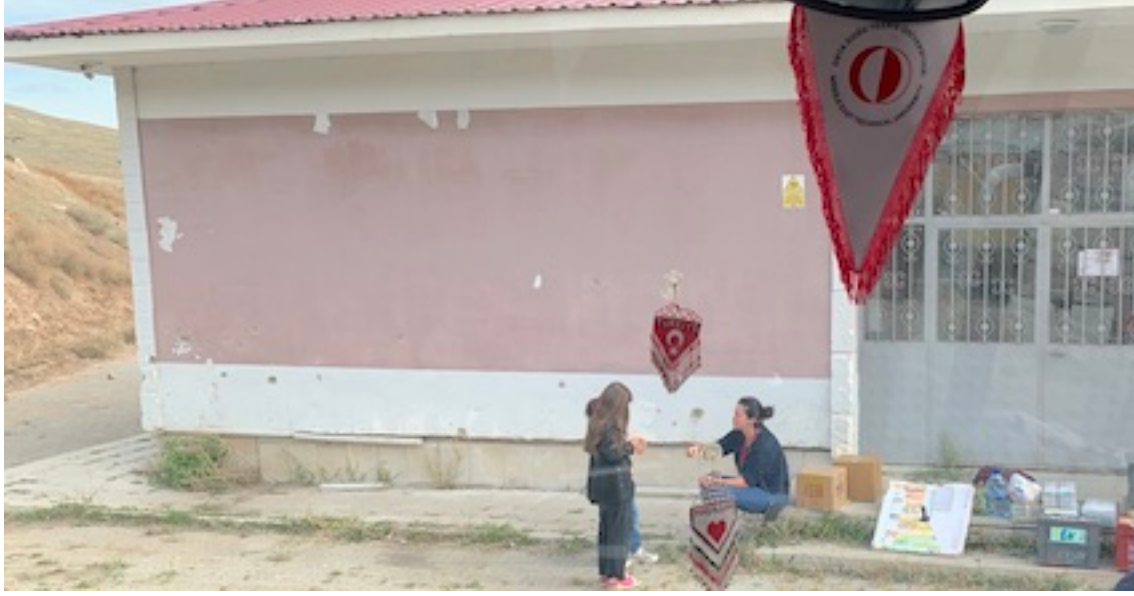

Köy okulumda indim; biraz endişe
var içimde, nasıl olacak her şey?
Ve sonra çocuklar geldi ve her şeyi
değiştirdiler.
Büyülü bir varlık güçleri var.
Öğretmenleri beklerken dışarıda
oyunlar oynadık.
Yağ Satarım, Bal Satarım’da 100
metre Bolt’a rakip koştum; en son
ne zaman böyle koşmuştum acaba?
Yine de yakalayamadım.

İki kız çocuğu geldi yanıma,
ellerinde nüfus cüzdanı:
“Biz okula henüz kayıt olmadık,
çoban kızlarıyız biz.
Biz de okula kayıt olmak istiyoruz.

Siz ders yapacaktıydınız, kayıtlı olmasak da katılabilir miyiz?"

Ve aklımın bir kısmı bu kızlarda kaldı.

Okul müdürüyle tanıştırdım onları ama yine de acaba kayıt yaptırabildiler mi?

Ve o kadar sosyal, o kadar güçlü,

her şeyi kontrol etmeye çalışırken solan bir enerjisi vardı ve kıvrır kıvrır saçları...

Umarım okula başlamıştır.

Bir diğeri 12 yaşında ama 1. sınıfa başlıyor.

10 kardeşler, 1,5 yaşındaki kardeşini de getirmiş; kendisine anne diyor.

En büyük ablası 15 yaşında, o hiç okula gidememiş.

O yüzden hem şanslı hissediyor kendini okula başlıyor diye

ama diğerleri dalga geçiyormuş, 1. sınıf olmak için çok büyük diye.

Bir kavganın ortasında her iki tarafı da dinleyip konuşup çözümledik umarım;

o da belki başkalarının gözünden kendini görmemeyi aklının bir kenarına koymuştur.

Giderken beni çok sevdiğini söylerken bir umut içimde.

Büyük kızlarla büyük muhabbetler; merak ettiler beni, yaşımı, evimi, çocuklarımı. Benim kimya deneylerimin acemiliğine rağmen “Sen büyücüsün.” diyen çocuklar, acaba Zübeyde’yi hangi sınıfa soktular?

Yeni deney kitinde gökkuşağı gibi renkten renge geçişler vardı; benim tek renk değişikliğime tezat.
Metin’in sonsuz enerjisi, sınıfı kontrol etmek için otururken naif duruşu.
Çok keyifli bir üçlü olduk bence.
Bu ve buna benzer bir dizi anı koydum zihnimin köşesine.
Yine Hüseyin hocamın sunumunu izleyip dolan gözlerim.

Gün bitti tatlı heyecanlarla. Ertesi gün, ne bu coşku, erkenden kalktım. Pencereden bakarken, pazar sabahı saat 6’da, sırf bize kahvaltı hazırlamak için yemekhanedeki görevli poşet poşet ekmekle çıkageldi.
Bir şey yapmalıydım; gittim, sandviç hazırlamaya yardım ettim.

Yine yeni okullar. Hüseyin hocamla yol boyunca sohbet etme şansı.
Navigasyona göre olması gereken yerde yıkılmış bir okul, yakınındaki hapishanenin girişindeki kişiye sorma çabamız.
Biraz zaman alsa da sonunda bulduk okulumuzu.

Her etkinlik sonrası,
her ayrıldığımız okulda o çocukların el değmemiş sevgileri, sarılıp ayrılışlarımız.
Aklımda “Acaba mektup yazarlar mı?” sorusu.

Siz hiç kırmızı peribacası görmüş müydünüz?
Ben gördüm. Kıvrıla kıvrıla akan nehire eşlik eden yollarda, mavi otobüste gittim.
Gördüğüm inekler bile bir başka güzeldi;
neden, niçin bilmiyorum, ben hiç bu kadar güzel inekler görmemiştim.

Artık veda yaklaştıkça sıkıştıran hisler...

Ekibin kalıp benim gitmek zorunda kaldığım tepedeki okulda tanıştığım nöbetçi öğretmenle de ayrılırken yakın arkadaş olmuştuk ansızın; sıkı sıkıya sarılarak ayrıldık.

Ekiple ayrılırken o kadar kolay olmadı tabii;

gözlerim daha fazla taşıyamadı o hisleri ve aktılar.

Ve nasıl biter ki böyle bir yazı,

buna son nokta koymak mümkün mü?

Sadece kısa bir izlenim,

ama arkası çok ama çok dolu.

Hayatta bazı şeyler vardır ya,

“iyi ki” dediğimiz;

iřte onlardan biri...

Göknur Kepoğlu AĞABEYOĞLU

Kimya Müh. Kıdemli Gönüllü